

уста. Полека и съ трудъ едва влачелъ той умореното си тѣло. И изведнажъ вижда... нея — прекрасната и забравената. Тя сияеща вървѣла насреща му и държала въ ржцетѣ си блестяща като слънцето корона. Задъ нея вървѣла голѣма тълпа. Приближила се царицата Слава и турила на главата му скъпоценната корона. А тълпата възторжено ржкоплѣскала и викала:

— Да живѣе великиятъ поетъ! Ура! Да живѣе!..

Поетътъ се почувствувалъ щастливъ. Високо държалъ главата си съ скъпоценната корона на нея.

Но изведнажъ усѣтилъ, че короната е много, много тежка.

Следъ малко тълпата започнала да се разпрѣсква. Всѣки си ималъ своя работа, свои грижи, свой животъ. Шумътъ лека-полека затихналъ. Всички се разотишли.

Поетътъ останалъ самъ, съ тежката корона и заедно съ Славата. Короната много тежала на побѣлѣлата му глава. Той сияелъ отъ радостъ. Свѣтло блестяли на слънцето скъпоценнитѣ елмази и рубини. Тѣ му се видѣли познати. Като че ли и по-рано ги е виждалъ.

— Ето, виждашъ ли?.. Това сж твоитѣ сълзи, твоята кръвъ — казала Славата, като отгатнала неговата мисль.

И спомнилъ си той, всичко що е било презъ юношеството. Младъ и пѣленъ съ сили... спомнилъ си, когато за пръвъ пжтъ видѣлъ на снъ прекрасната царица да го цѣлува и да му туря скъпоценна корона на главата... Ето, сега — тя е въ неговитѣ ржце. Той още веднажъ я погледналъ. Спомнилъ си за изминатия пжтъ... навелъ побѣлѣлата си глава и сладка радостъ овлажила още веднажъ очитѣ му.

Трайко Симеоновъ